

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਮੇਸਰਸ ਭੀਮ ਸੇਨ-ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ- ਅਪੀਲੈਂਟ।

ਬਨਾਮ

ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਹੋਰ,- ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 50-ਡੀ, 1960 ਦੀ ।

ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮ --- ਨਿਯਮ 5.34 । ਧਾਰਾ 21-- ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ --- ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅੰਤਮ ਛੁਪਾਈ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ-- ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਿਹਾ ਹੈ-- ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ-- ਕੀ ਪੂਰਾ ਹੈ- -ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਕੀ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਕਮੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਸਾਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਬੋਲੀ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 5.34 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਜਾਂ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੂਰਵ-ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਇਸਲਈ, ਮੁੜ-ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਘਾਟ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਾਲਸ਼ੋ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। ਮਿਤੀ 17 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ R.S.A. 80-ਡੀ/1955 ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਦੀ ਮਿਤੀ 6 ਅਗਸਤ, 1955 ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਐਲ. ਮੈਗੋ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਦੀ ਮਿਤੀ 13 ਜੁਲਾਈ, 1954, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਐਸ.ਐਨ. ਚੋਪਰਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ।

ਐਸ.ਐਨ. ਸੰਕਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ.- ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਛੋਟਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸੰਘ, 1,18,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੀਮ ਸੇਨ ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।

23 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਬੋਲਾ ਰੋਡ ਵਿਖੇ ਸਾਲ 1949-50 ਲਈ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਠੇਕੇ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਨਿਲਾਮੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਬੋਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 28 ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ "ਸਾਲ 1949-50 ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ" ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ 31 ਅਤੇ 33 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ: -

"31. ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਬੋਲੀਕਾਰ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਆਬਕਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੋਲੀਕਾਰ ਦੀ ਵਿੱਤੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਟਾਫ਼ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੋਲੀਕਾਰ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1914 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

* * * * *

33. ਸਾਰੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਬੋਲੀਆਂ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੁਕਾਨ ਲਈ ਕੋਈ ਬੋਲੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਟੈਂਡਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ...।"

ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਡੀ-3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਲੁਕਣ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਮੁਦਈ ਭੀਮ ਸੇਨ-ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਦੀ 4,01,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰੋਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਭੀਮ ਸੇਨ ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਰੀਜ ਦੇ ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ 4.01.000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਇਹ 23 ਮਾਰਚ,

1949 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1949 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਬੇਲਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ" (ਵੀਡੀਓ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਡੀ-4), ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੇਲੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦੀ 2,20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 7 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਡੀ-7) ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। 6 ਮਈ, 1949 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਡੀ-26) ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਾਲ 1949-50 ਲਈ ਬੇਲਾ ਰੋਡ 'ਤੇ ਦੇਸੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਫੀਮ ਅਤੇ ਭੰਗ"। ਭੀਮ ਸੇਨ-ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਨੂੰ 1,81,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦਿਆਂ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਭੀਮ ਸੇਨ-ਵਲੈਤੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਸੂਬਾਈ ਵਿਰੁੱਧ 22 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। 23 ਮਾਰਚ, 1949 ਨੂੰ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਗਰਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਆਬਕਾਰੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ। ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 13 ਜੁਲਾਈ 1954 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮੰਨੀ ਗਈ ਕਿ ਬੇਲਾ ਰੋਡ ਸਥਿਤ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਧਾਰਾ 33 ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਲਈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਸਰੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਫਾਲਸ਼ੋ ਜੇ. (ਉਦੋਂ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵਜੋਂ) ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 33 ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬੇਲੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23 ਮਾਰਚ, 1949, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਠੇਕੇ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ

ਲਈ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਦਈ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ।

ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 5.34 ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਮੁੱਲ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ, ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਮੁੱਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ। ਮੁਦਈ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਘਾਟ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਗਏ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਹੈ।

ਨਿਯਮ 5-34 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

"ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਲਾਨਾ ਫੀਸ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ..... ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਦੀ 7 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ 7 ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਹਰ ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕ ਸਾਲਾਨਾ ਫੀਸ ਦਾ ਬਾਰ੍ਹਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੇ... ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਾਲਾਨਾ ਫੀਸ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੁਲੈਕਟਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁੜ-ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਵੇਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ, 1914 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 60 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਡਿਫਾਲਟ ਬੋਲੀਕਾਰ ਤੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾ ਸਕਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਫਲ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੁੱਲ ਸਾਲਾਨਾ ਫੀਸ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹੁਣ, ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੀ ਵਿਕਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਿਲਾਮੀ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਲਾਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ

ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਈ। ਇਹ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੰਤਮ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਨਿਯਮ 5.34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ 16 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀਆਂ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ"। ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਘੱਟ ਬੇਲੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ 20 ਵਿੱਚ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹਰੇਕ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਇਲਾਕਾ, ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ-28 ਸਾਲ 1949-50 ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਮਿਸਟਰ ਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੜਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਬਕਾਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 5.34 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ-28 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਜਾਂ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਧਾਰਾ 21 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। , ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਿਲਾਮੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਤੋਂ ਘੱਟ ਰੈਂਕ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਿਯਮ 5.34 ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਸਵੀਕਾਰਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨਿਲਾਮੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ?

ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਪੂਰ ਜੇ. (ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜਸਟਿਸ) ਨੇ ਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਸ. ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ:-

"ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬੇਲੀ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚਤਮ ਬੇਲੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਬੇਲੀ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਲੀ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਲੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ

ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਡੀ-28 ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਾਟ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦੇ। ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ. ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੂਰਵ-ਲੋੜੀ ਗਾਇਬ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਅੜਚਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬੋਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਵਿਦਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਪੂਰ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਤਰਕ ਦੀ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦਾ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਨਿਯਮ 5.34 ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ 33 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੰਤਮ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਬਕਾਰੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ, ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 33 ਲਈ ਜੇ ਇੱਕ ਮੁਕੰਮਲ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ..

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ, ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ